

Mindenem megvan

Vannak elképzeléseink a karácsonyt illetően. Ebben az újságban sok olyan történetet olvashat a kedves Olvasó, melyben arról írnak gyülekezeti tagok, hogy milyen volt egy bizonyos karácsony. Némelyiket újra szívesen átélné az írója, némelyiket kevésbé. Ezek a múlt karácsonyai. De most itt van előttünk a következő – ami néhány hét múlva szintén a múlt emléke lesz. Mire szeretnénk emlékezni később? Sok külső tényezőt nem tudunk befolyásolni, de néhányat annál inkább. A hozzáállásom rajtam múlik: milyen szeretnék lenni az idej karácsonykor?

Én szeretnék megelégedett lenni. Olyan valaki szeretnék lenni, aki nem egyszerűen nem aggodalmaskodik, sőt, nem csupán „belemosolyog a világba”, hanem olyan, aki mozdulataival, tetteivel, szavaival is azt tudja sugározni, hogy „köszönöm!” Én ma szeretnék olyan ember lenni, aki tovább tudja adni az örömét, a megajándékozottságát, aki tud hálás lenni, mert olyan lehet, amilyen, sőt: egyáltalán hálás lenni azért, mert lehet. Mert lehetek. Szeretnék olyan ember lenni, akin mindenféle egyházi máz és dicsfény nélkül is látszik, hogy tudja, megvan mindene.

Nem, ez nem azt jelenti, hogy van új autó, telefon, új ház, még azt sem jelenti, hogy minden közüzemi számla rendezve lenne. És azt sem jelenti, hogy lelki értelemben minden le van rendezve: mindenkitől bocsánatot kértem, mindenki meg is bocsátott, mindenki szeret és én is mindenkit szeretek. Ha erre várnék: sosem lenne vége.

A „Mindenem megvan”, azt jelenti, hogy érzem és tudom: az Isten állandóan megajándékoz engem. Ezért ma megteszem az Isten felé az első lépést, hogy aztán egy kis sétává váljon, majd egy egész életen át tartó közös vándorlássá. Szeretnék ma olyan lenni, aki azt tudja mondani: Köszönöm, Uram, hogy mindent, amire szükségem van, megadtál nekem. Köszönöm, hogy Krisztusban nekem adtad az egész világot! A legnagyobb értékeket kapjuk meg Istentől.

Hajduch-Szmola Patrik

Megkértük gyülekezeti tagjainkat, hogy írják le legkedvesebb karácsonyi történeteiket. Ezeket gyűjtöttük itt egy csokorba.

Ádventi történet

Mindez az esemény szülőfalumban történt még az ötvenes évek második felében. Hárman elhatároztuk, a Varga Popej, Szűcs Jani meg jó magam, hogy az utolsó tanítási nap délutánján /karácsonyi szünet/ elmegyünk fenyőfát „szerezni” az ünnepekre. Akkor még nem nagyon lehetett kapni hagyományos erdei fenyőt, a mostani különböző fajtákról nem is beszélve.

Így aztán maradt számunkra a kendervölgyi Hamarászó dombja, ahol boróka fenyők csoportját lehetett találni elég elszórtan.

Iskola után, mi hárman megfelelő szerszámokkal /kisfejszével, fűrészsel/ meg Popej nagypapájának apró vegyesboltjából származó erősebb madzaggal „felszerelve” elindultunk a kisszékelyi árok mentén. A faluból kiérve és a szőlőket is elhagyva gyalogoltunk a tiszta, hideg időben, a hó nem esett éppen.

A bokrokból kiugró nyulakat riogattuk, illetve a vetésen kapirgáló fácánokat kergettük meg. Az árok túlsó partjához közeli kiserdőből egy róka osont a falu felé esti terepszemlére. Bennünket meglátva, főleg a hangunkat hallva, aztán eliszkolt, vissza a kotorékára.

Egy jó óra múlva meg is érkeztünk a helyszínre és kivágtuk az általunk kiválasztott, kissé szúrós, de üde zöld boróka fenyőt, kb. méter, 1 méter 20 centis nagyságban.

Nagyjából körbe tekertük, vállunkra vettük és indultunk haza.

Egyről feledkeztünk meg, hogy tél víz idején korábban sötétedik. Leérvén a boróka domb aljára vettük ezt csak észre és a falu fényei által nyújtott segítséggel indultunk haza. Közben teljesen ránk sötétedett és az árok partja mentén ballagtunk. A csillagok ragyogtak felettünk és gyönyörű este volt, hát még amikor megpillantottuk aggódó édesanyainkat, akik jöttek már elénk.

Otthon aztán a kamrában tettük az általunk szerzett „karácsonyfát” és a szentestére feldíszített fára feltekintve - a megélt kalandokra gondolva - boldogan adtam hálát Istennek mindenért.

Kránicz József

AZ ISMERETLEN EMBER

Az 1970-es évek egyik karácsony estéje a templomunkban. Ünnepi hangulat! Zsúfolásig megtelt templom! Ismert, mosolygós, baráti arcok, ritkán látott ünneplőbe öltözöttek, és meghatott arcú ismeretlenek. Csend. Majd áradóan zengő gyülekezeti ének. Örömhírt mondó lelkész. Szemet, szívet gyönyörködtető hatalmas fenyő. Aztán csak a gyertyák fényével megvilágított templom, és a finoman, halkán megszólaló örök karácsonyi ének a Csendes éj. És egy felsajduló férfizokogás. Öröm? Bánat? Emlékezés? Csendesen kivonuló karácsonyi gyülekezet.

Minden december 24-i estén emlékezem erre az ismeretlen emberre, ki számomra ilyen mélységesen átélte közöttünk az ünneplő közösségben a karácsonyt.

Pavlik Ödönné Németh Katalin

Amikor az angyalok is fáznak

Te vagy az én erőm, rólad zeng énekem. Erős váram az Isten, az én hűséges Istenem. /Zsolt. 59, 18/

Az ötvenes évek elején járhattunk. Igazi, havas karácsony köszöntött a kis baranyai falura.

Mi gyerekek, kicsikék, nagyobbacsák egész délután a falu utcáit jártuk. Nagy izgalom és valami csodavárásféle volt a szívünkben. Korán sötétedett, kezünkben krumpliból szúrt csillagszóróval lestünk be a házak ablakaiba. Átfagyva, cipőnk beázva, dobogó szívvel vártuk, hogy megszólaljon a falunk harangja. Pillanatok alatt szétszéledtünk, mindenki rohant haza. Fenséges illatok szivárogtak ki a kicsi konyhából. A nagymamám háza a templom mellett volt. Az egész család ünneplőben indult az esti istentiszteletre. Nem nagyon tudtunk figyelni a tiszteletes úr szavaira. Alig vártuk a záró zsoltárt, amit a lábbal hajtott, fújtatós, kicsi orgonán a kántor kísért.

Hazaértünk már terített asztal várt bennünket a szobában, az ünnephez méltóan. Nagyapám elővett egy kicsi rézcsengettyűt, amelynek csilingelő hangjára mehettünk a belső szobába, ahol a házi szaloncukorral, dióval, pattogatott kukorica füzérekkel, színes papírból készített láncokkal, csillagszórókkal, igazi, kicsi gyertyákkal feldíszített fenyőfa állt. Mi négyen unokák meglepődve álltunk. Szegény idők jártak akkoriban, a fa alatt nem voltak ajándékok, de az egymás iránt érzett szeretet kárpótolt bennünket. Az asztali áldást a nagypapám mondta. A vacsora után a Bibliából felolvasta a kis Jézus születése történetét. Együtt énekeltünk, játszottunk páros-páratlant. Sándor papa hátradugta mind a két kezét, egyikben tisztított mogyorószemek voltak. Megkérdezte: páros, vagy páratlan? Ha eltaláltuk, akkor nekünk adta. Mi nem a nagyszüleinkkel laktunk, hanem tőlük egy utcányira egy szobakonyhás, pici házban. Édesapámat nem engedték haza a katonaságtól az ünnepekre. Édesanyámmal kettecskén indultunk haza. Reménykedtem egy kicsit, hogy talán az angyal hoz nekem odahaza valamit, mert jó voltam. Megtanultam egy hosszú karácsonyi verset a Gyermekvilág című újságból, amit elszavaltam, kisebb segítséggel. Ez volt az én ajándékom. Amikor a házunkhoz értünk, bekukucskáltunk a szobánk zsalugáteres ablakán. Csodák-csodája! Mit látok? Egy hosszú, fehér ruhás angyalka éppen a csillagszórókat próbálja meggyújtani.

– Ne mozdulj, csitt, – mondta anyám – mert elijesztjük!

– Anya nézd!

– Mit?

– A lábát... - tudtam, hogy szegények vagyunk, azt is tudtam, hogy a kis Jézus istállóban született, de hogy az angyalok is szegények, azt nem gondoltam. – Látod anya? A Bözsink tutyiját húzta fel, hogy ne fázzon a hóban a lába.

Ez az én karácsonyi történetem, amit még sok-sok évig meséltek a szüleim a családi összejöveteleken. Elhoztam a nagyszülői házból a kis rézcsengettyűt. Azóta is a hangjára jön hozzánk a kis Jézus.

*"Te vagy az én erőm, rólad zeng énekem.
Erős váram az Isten, az én hűséges
Istenem."*

Fejér Gáborné Margó

KARÁCSONY,

1989.

1989 karácsonya előtt robbant ki a romániai forradalom. Kezdetének december 15-ét tartják, amikor Temesváron szimpátiatüntetést tört ki a temesvári református lelkész, Tőkés László és családja kilakoltatása ellen. 17-ére a kezdeti megmozdulás rendszerellenes tüntetésekké szélesedett. A rendszerhez hű erők tankokkal támadtak a temesvári tüntetőkre. December 20-án már Bukarestben és több erdélyi nagyvárosban is harcok robbantak ki. 21-én Nicolai Ceausescu beszédet próbált mondani a pártszékház emeletéről, de ez kudarcba fulladt. Feleségével vidéki rezidenciájukra menekültek, magán helikopteren. A kiürült pártszékházat elfoglalták a tüntetők, a Ceausescu házaspárt pedig hamarosan elfogták a forradalmárok és a forradalom oldalára állt rendőrök.

Népiirtás és a hatalommal való visszaélés vádjával rögtönítélő bíróság ítélkezett felettük. A romániai forradalom több mint 1100 áldozatot követelt. Igen, igen... elenyészőnek tűnhet mondjuk az első vagy a második világháború áldozataihoz képest. De Isten szemében egyetlen áldozat is számít. Egyetlenegy ember is.

Nicolae Ceausescu, az ország vezetője, helyzetéből adódóan megtehetette, hogy embereket veszített el. Nem törődött azokkal, akik rá lettek bízva. Az országban élők élete-halála az ő kezében volt. Elfogatása dicstelen volt és szálnalmas, ahogy a védekezése is, a rögtönítélő bíróság előtt.

Emlékszem arra a napra, amikor a munkahelyen mindent eldobtunk a kezünkől és odaragadtunk a tévé elé. A televízió képernyőjén keresztül nézőként láttuk a forradalmat, mégis a saját bőrünkön éreztük az események súlyát. A lövöldözést, a robbanásokat. Láttuk, hogy múlik el a világ dicsősége: ahogy egy kucsmás, vézna, elegáns kabátba öltözött levitézlett országvezetőt és a feleségét előrángatják a rejtkehelyükről. Láttuk, ahogy a fejükre olvassák a bűneiket, amelyeket egyáltalán nem voltak képesek felfogni. Csak a magukét hajtogatták. „Nem vagyok vádlott! Románia elnöke vagyok, és az is maradok!” - mondta felháborodottan a férfi, Nicolae Ceausescu. „Felneveltelek, mint egy anya!” rikácsolta a szerencsétlen, eltorzult lelkű nő, Elena. December 25-én állították őket bíróság elé, és még aznap délután végeztek velük.

1989 karácsonyán megdőlt Ceausescu rémuralma. Két ember(?) kimúlt a világból, maga mögött hagyva egy elpusztított, szétzilált országot, tönkretett életű, testileg és lelkileg megnyomorított embereket. És ugyanezen a karácsonyon megszületett a Reménység. Eljött hozzánk a világ Megváltója, hogy begyógyítsa, ami megsebesült, helyreállítsa, ami fel lett dülva, felépítse, ami összeomlott. És eljön, minden évben újra... hátha észreveszik azok is, akik eddig rá se hederítettek. Vagy képességük, erejük sem volt Őt meglátni a sok lim-lom, talmi csillogás, kommersz árucikk között és mögött, amit gyűjtőnéven a világ adventnek és karácsonynak hív.

Nekünk nem dolgunk embertársaink hitét megítélni. Nincs jogunk elítélni valakit, aki nem keresztyén, keresztény, mert éppen ateista, vagy buddhista, és sorolhatnám. Elég, ha a saját lelkiismeretünkkel foglalkozunk és próbálunk valamit megmutatni a karácsony igazi arcából másoknak. Legyen mindenkinek meghitt, szépséges, szeretetteljes, áldott karácsonya!

Schweitzer Rita

Költözés karácsonykor

12 éve költöttünk Pécsről Cserkútra. A kőművesek épphogy elhagyták a terepet, a nagy munkák készen voltak, de a parasztház átépítése még korántsem fejeződött be. Nekünk viszont nem volt választásunk, költöznünk kellett.

December elseje volt, ragyogó, napsütéses idő. Sok-sok barát jött segíteni a költözésben, egy szál pólóban pakoltuk fel a teherautóra azt a temérdek berendezési tárgyat, bútort, értékes holmit és kacatot, amit az évek alatt felhalmoztunk...

Az akkor még ovis gyerekeket hazavitték a Nagyszülők az Alföldre, hogy addig se legyenek láb alatt. Mikor kettesben maradtunk, bizony szörnyű kétségbeesés lett úrrá rajtunk. Mit tettünk? Jól meggondoltuk? Megérte így felfogatni fenekestül az életünket? A padlózat még betonos volt, a falak nedvesek, a nappaliban két oldalt a gerendáig értek a feltornyozott bútorok, csomagok, zsákok, s köztük csak egy keskeny „ösvény” vezetett a fürdőszobától a bútor nélküli konyháig.

Heroikus küzdelem, véget nem érő, pakolással, gletteléssel, csiszolással, festéssel, villanyszereléssel és egyéb munkálatokkal teljes hetek következtek, hogy lakhatóvá tegyük új otthonunkat, s karácsonyra végre hazahozhassuk lánykáinkat.

Néhány nappal karácsony előtt eszünkbe jutott, hogy karácsonyfa ügyben sürgősen cselekednünk kell. A nappali fődém része nyitott, így két gerenda között akár 4,5 méteres fa is elfér. Micsoda meglepetés lesz majd a Gyerekeknek egy ilyen hatalmas karácsonyfa!

Na, de hova hozza az Angyalka azt a fát? A betonlajzatú nappaliba??? Milyen szomorú is ez... hát, ha nem tudja máshova, akkor hozza csak oda...

Egy barátunk szólt, hogy a közelben épp a napokban fognak kivágni pár hasonló méretű fenyőfát, olcsón elvihetjük, mert nem kell senkinek. Túl nagyok.

Nos, aznap ki is választottuk, meg is egyeztünk a tulajdonossal, hogy Szenteste reggelén mehetünk érte. Ez több, mint amit reméltünk, aznapi, frissen vágott karácsonyfánk lesz, pompás formájú, épp 4 és fél méteres, ahogy megálmodtuk. Milyen

szép lenne, ha még a hó is hullana - gondoltuk...

Aznap délután hatalmas pelyhekben szállingózni kezdett a hó. Két napon keresztül csak szakadt, szakadt, megállás nélkül.

Azután egy újabb csoda történt. December 22-én váratlanul a számlánkra került pont annyi pénz, amennyi hiányzott a parkettához. Huszonharmadikán éjjel négykézláb, holtfáradtan, de fülig érő szájjal, nagy boldogsággal a szívünkben parkettáztunk.

Huszonnegyedike reggelére a Mecsekben már fél méteres volt a hó, terepjáróval mentek a férfiak a fáért. Az udvaron befaragták a talpba, nagy logisztikai érzékkel végre besakkozták a nappaliba a csodaszép, hatalmas fát, s akkor hasított belém a felismerés, hogy az ágaira vastagon ráfagyott hó és jég majd csak ezután fog leolvadni, egyenesen a frissen lerakott parkettára. Egy lakástextilbolt kínálatát megszegyenítő mennyiségű törölköző, ágyneműhuzat, pokróc került villámgyorsan a fa alá, felfogván azt a több lavórnyi vizet, ami csendben, méltóságteljesen csöpögött alá.

Ekkor már dél felé járt az idő, estére, gyertyagyújtásra vártuk a Családot. Két hatalmas létra segítségével díszítettük a fát, és így is több órába telt, míg elkészültünk. Ránk sötétedett, mire elpakoltunk és feltakarítottunk. A fa alatt nem voltak ajándékok, az asztalon nem gőzölgött ünnepi vacsora, de mi ragyogó, párás szemekkel, repeső szívvel fogadtuk a Mieinket, kíváncsian fürkészsze arcukat, vajon mit szólnak, hogy tetszik majd nekik az új otthonunk...

Leírhatatlan volt az öröm! Ujjongástól, gyerekzsivajtól lett hangos a ház. A Nagyszülők, Keresztszülők roskadásig pakolták meg otthonról hozott finomságokkal az ünnepi asztalt, a fa alá ajándékok kerültek, meggyújtottuk a gyertyákat, és öleltük, csókoltuk egymást, sírtunk és nevtünk, énekelünk hangosan, önfeledten, s bizony nem untuk.

Ilyen volt Cserkúton az első karácsony.
Az igazi, mesebeli FEHÉR KARÁCSONY!

Tapody Gabriella

Akinek van olyan emléke, története, ami számára meghatározó, és amit érdemesnek tart arra, hogy megossza a gyülekezettel, azt kérjük juttassa el írásban a szerkesztőségnek!

Mária Magdolna meséje

A kislány némán állt az istálló sarkában. A fáradt párt, az alvó gyermeket emberek vették körül. Pásztorok álltak csendben, pedig az előbb, kint a ház előtt még olyan hangosak voltak. Ismeretlen ruhájú, furcsa beszédű vándorok a csomagjukból furcsa dolgokat húztak elő, és ünnepélyes arccal adták át a fáradt párnak. A lány hirtelen odaszaladt a lábak között a kisbabához. A kislány életében még nem látott szebbet, mint ez a kisbaba. Állt, nézett elkerekedett szemmel, ócska ruhájában, mezítláb. Nézte, nézte ezt a csöpp csodát, nem tudta levenni a tekintetét róla. A kislány egyszer csak kinyitotta a szemét, és ő elbűvölten nézett bele ebbe a szempárba. Az előbb még fázott, de most, mintha puha, meleg báránybőrtakaró ölelte volna körül, hirtelen felmelegedett.

A fiatal pár még hajnal előtt csendben elment. A kislány nem látta őket többet, de az évek során egy ideig sokszor gondolt erre a furcsa éjszakára. Bárcsak újra láthatná ezt a gyönyörű kislányt. Akkor újra otthon érezné magát a világban. Aztán elfelejtette mindezt. Vándorolt a világban városról városra, egyik férfitől a másikig. Várt valamire, maga sem tudta mire. Mindig fázott.

Aztán egy nap, amikor Kapernaumban a halpiacra sietett éppen, szembe jött egy férfi. Nem volt rajta semmi különös, de őt mégis elfogta valami furcsa érzés. Pedig épp reggel döntötte el, hogy nem lesz több férfi az életében, mert ez így nem mehet tovább. Minden megismerkedéskor remélte, hogy az igazit találta meg, és mindig keservesen csalódnia kellett. Szerették egy ideig, aztán csak kihasználták, bántották. Mindig jött egy újabb, aki szépeket ígért, de mindegyikben csalódnia kellett. Érezte, hogy nem jó ez így, de mindig remélte, hogy a következő jobb lesz.

-Most újra egy férfi, aki szépeket ígér majd, és aztán nem tartja be – gondolta magában.

Próbált elfordítani a tekintetét, de nem sikerült. Volt valami ebben a férfiban, ami ellent mondott minden tapasztalatának. Nem úgy nézett rá, ahogy a többiek. Ebben a pillantásban nem volt semmi sóvárgás, semmi birtoklási vágy. Ebben csak bizalom, csak ígélet volt, hogy most már minden rendben lesz, hogy véget ér most a keresés, mert megtalálta az igazit. Mintha valaki báránybőrtakarót terített volna rá. Melegség járta át, és már emlékezett újra arra a régi, különös éjszakára. Lesütötte a szemét, majd újra felnézett.

Janszkyné Kőszeghy Ildikó

Újjászületés karácsonykor

“Ez a lelkész másképp beszélt, mint a többi.” A férjem mondta ezt 2012. karácsonyán. Már évek óta csak azért mentem el templomba ezen az ünnepen, mert anyukámnak ez fontos volt. De oda sem figyeltem. Tudtam, hogy az édesanyám imádkozik a megtérésemért, de nem igazán tudtam ezzel mit kezdeni. Erre a mondatra viszont felkaptam a fejem. Mi az, hogy másképp? Nem is emlékeztem egyetlen igehirdetésre sem, amit valaha hallottam. Az évek alatt sok kérdésem lett volna, de nem volt kinek feltenni. Sehogysem értettem ezt az Isten-dolgot, bár vágytam arra, hogy higgyek. Ez a mondat bártortott fel arra, hogy annak a lelkésznek, akit akkor és ott hallgattam, feltegyem a kérdéseimet. A válaszokból kezdtem el megérteni az evangélium üzenetét.

Janszkyné Kőszeghy Ildikó

December 24. szenteste

16.00 Pécs – Hajduch-Szmola Patrik

18.00 Pogány – Hajduch-Szmola Patrik

December 25. karácsony 1. napja

9.00 Pécs – Ócsai Zoltán

9.00 Pogány – Hajduch-Szmola Patrik

10.00 Baldauf – Hajduch-Szmola Patrik

11.00 Komló – Ócsai Zoltán

11.00 Pécs-Vasas – Hajduch-Szmola Patrik

18.00 Pécs – Hajduch-Szmola Patrik

December 26. karácsony 2. napja

9.00 Pécs – Ócsai Zoltán

December 29. karácsony utáni vasárnap

9.00 Pécs – Hajduch-Szmola Patrik

9.00 Pogány – Ócsai Zoltán

10.00 Baldauf – Ócsai Zoltán

11.00 Komló – Hajduch-Szmola Patrik

18.00 Pécs – Ócsai Zoltán

December 31. Óév

18.00 Pécs – Hajduch-Szmola Patrik

Január 1. Újév

9.00 Pécs – Ócsai Zoltán

Ünnepi istentiszteleti rend

Az ünnepi istentiszteletek ideje alatt gyermekfoglalkozást nem tartunk!

Lélekkel, ismerettel

Magyarországi
Evangélikus Egyház
Technikai
szám: 0035

„Luther Rózsa” Alapítvány
Adószám: 19033307-1-02
Útközben Egyesület
Adószám: 18596863-1-02

Pécsi Evangélikus
Egyházközség

2019-ben az alábbi kázusok történtek gyülekezeteinkben:

- 23 keresztelőnk volt
- 25 testvérünkötől vettünk végső búcsút
- 6 pár kérte házasságukra Isten áldását
- 17 gyermek konfirmált.

Üdülés Sopronban

Gyülekezetünk által kedvezményes pihenési lehetőség 2 fő részére a Lővérekben: 2020. május 9-től május 29-ig heti bontásban. Jelentkezés: Böröcz Anikónál, tel: 30/4166 559 vagy borocza52@gmail.com címen.

Lelkészek elérhetősége:

Ócsai Zoltán 20/824-62-50

ocsaizo@gmail.com

Hajduch-Szmola Patrik 20/620-28-20

hajduchpatrik@gmail.com

Kovács Barbara 20/218-65-04

kovacs.barbara.luca@gmail.com

Iroda:

Németh Réka 20/824-52-74

Hivatali órák minden hétköznap 14.00-17.00

Gyülekezetünk számlaszáma:

Szigetvári Takarékszövetkezet

50800111-11188568-00000000

Az **Útközben Egyesület** köszöni, és továbbra is várja az 1%-os felajánlásokat, valamint köszönettel fogadja az adományokat is.

Miért fontos az 1%-os felajánlás?

A sikeres pályázatok, és a gyülekezet tagjainak áldozatos munkája mellett az Egyesület közhasznú civil szervezetként a 2018. évtől jogosult a befizetett adó 1%-ának gyűjtésére céljai megvalósítása érdekében. Minden befizetett adóforint e szerény, de mégis nagyon fontos része közvetlenül szolgálja a gyülekezet működését, gyarapítását, építését, legyen szó a gyülekezeti alkalmakról, az ezeknek teret adó helyszínek fenntartásáról, az óvoda tevékenységének segítéséről vagy a hétköznapi működésről.

A 2018. évi személyi jövedelemadó 1%-ának felajánlása címen az Egyesület 2019. évben 98.347 Ft-ot kapott, amely a 2018. évhez képest közel 100%-os növekedés. Köszönet a felajánlásokért! A Felüljáró nyomtatási költségeit az Egyesület biztosította.

Adószám: 18596863-1-02

Luther Rózsa Alapítvány (LRA)

Környezetünkben számos közhasznú alapítványt ismerhetünk, amelyek egy-egy kisebb közösség érdekében végzik önzetlen munkájukat. Gyülekezetünkben is van kettő, ami közösségünk aktivitását mutatja. A Luther Rózsa Alapítvány (LRA) már több mint negyedszázada szolgálja a gyülekezetet. A LRA a jogszabályi keretek között működik, így jogállását tekintve független a gyülekezettől. A pécsi gyülekezethez tartozás a célokban nyilvánul meg, megvalósulásukat garantálja, hogy a kuratórium a gyülekezethez kötődő tagokból áll. A LRA-hoz érkező adományok lehetőséget adnak a gyülekezeti programok támogatására, mint pl. gyermektábor, a gyermekek Karácsonya, az énekkar és a gyülekezet egy-egy csoportjának utazása. A LRA kiemelten kezeli a Kék Elefánt Óvoda segítségét olyan könyvekkel, játékokkal, amelyek az intézmény evangélikus jellegének megerősítését szolgálják. Karácsony és Húsvét előtt segíti a rászoruló Testvéreket, hogy megkönnyítse az ünnepi készülődést. 2018-2019-ben kiemelkedő feladat volt orgonánk felújítása. A LRA nemcsak az adományokat gyűjtötte egy elkülönített számlán sok-sok éven keresztül, hanem sikerrel pályázott, és szerzett minisztériumi támogatást, ami nélkül nem érhetünk volna célba. Fontosnak tartom kiemelni ebben a nemrég távozott Szolcsányi János professzor szerepét és Heinemann Rausch Márta elnökasszony sok energiát felemésztő áldozatos munkáját.

A LRA tevékenysége a gyülekezet adakozó kedvét és összetartó erejét jeleníti meg. Köszönjük mindenkinek a segítő szándékát, aki az 1% felajánlásával, évközi adománnyal vagy a forróital kínálás alkalmain támogatta a LRA-t, és hozzájárult ahhoz, hogy a következő évben is segíteni tudjunk.

Áldott Ünnepet kívánunk a gyülekezet minden tagjának!

Font Márta
a LRA kuratórium tagja

Számlaszám: K&H Bank Zrt. 10200012-24074393-00000000

Hiszek, segíts hitetlenségemen! Mk 9,24.

Akár Mátyás király valamelyik meséjében is elhangozhatna ez a mondat. Visz is ajándékot, meg nem is, hisz is, meg nem is. De akár Szikora Robi régi slágerét is idézhetnénk: „szeretlek is meg nem is!”. De ha ez nem elég mélyen szántó, akkor Luther híres mondata is eszünkbe juthat, „Simul justus et peccator”, azaz egyszerre igaz és bűnös, mármint a Krisztusban bízó ember. Egy-két dolgot már megtanultunk, de még sok van hátra. Mint ilyenkor, félév környékén az elsősök. Sok betűt ismernek már, van, aki már az összeset, de még mindig nem tud jól olvasni. Olyanok nekünk hitetlen foltjaink, mint a gyerekek az ismeretlen betűk, a mesék titokzatos, de holnap már egyedül is elolvasható világa, mint a felfedezőnek a térkép fehér foltjai. Mi minden vár még ránk! Az a kicsi hit, ami már bennünk van, amit már átéltünk, a kis áldás, ami továbblendített, a tavalyi év minden istenélménye, öröme előre vetíti a jövő év ajándékait. Jövőre már annak is meg tudok bocsátani, akinek idén még nem. Jövőre még egy rossz szokásomtól megszabadulok. Jövőre már azt is ki tudom mondani, amit idén még nem. Jövőre már azt is hinni fogom, amit idén még nem.

Ócsai Zoltán